

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 17. Rursum qui adstabant, &c. Interuallo facto quasi horæ vnus, &c. & vnus ex seruis Pontificis: Nonne ego te vidi, &c. Tertia negatio facta est in eudem atrio, tantòque grauior, quia iuramento & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53092](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53092)

primum non agnoscat, nec illum sibi maxime fami-
liaritate gravi subiacet periculo, mortem habet sibi
vicinam. Nihilominus ita Petrus turbatur, ita
obstupescit, ut nec discit, nec recordetur eius
quod paulo ante Magistro suo promiserat, nec
illi studet se periculo eximere, per quod in ran-
tas redigebatur angustias, nec animo revoluit,
quod incipiendo deorsum cadere, manens inter
illos, qui novis illum stimulis protruderent, mi-
nime sibi sisset, donec in profundum rue-
ret, sed insuper haeret & in eodem loco perseve-
rat. Quid hic D. Chrysost. Neque post tot mo-
tus, sed adhuc se calefacit, ut in. *Dignus, quidem im-
becilla sit humana natura, cum nos Deo deserit.*

CHRYS.
Hom. 82.
in Ioan.
Tom 3.

§. 17. Rursum qui adstant, &c. Inter-
uallo sicut quasi horae vntus, &c. &
vntus ex feris Pontificis: Nonne
ego te vidi, &c. Tertia negatio facta
est in eodem atrio, tuncque grauior, quia
in amento & anathematismis confirma-
batur.

41
I.
Locus
peccati
defectu-
us.

Cum damnum esset hoc adeo graue, reique
succellus tristis ita & perniciosus, remanet
tamen Petrus in eodem loco, cum iisdem
ministis, iisdemque inuexu occasionibus. In-
terare voluisti, Petre, & ingressu lapsus es negan-
do. Ingressus es & ad ignem inter illos medios
adstitisti, fuitque calus tuus enormior, nedum
negando, sed etiam periurando. Cur non ab illo
discedis festine palatio: eum proprio tuo dam-
no didiceris, quam infeliciter tibi successerit in
illo vel tantillo tempore morari? Hic haeres
vates tibi tum, ulterius tua progredietur perdi-
tio, in deteriora rues. Musca quae excutiens ac-
cedens ad candelae flammam sibi paululum alas
excussit, si continuo illi crepimuliter, certum
est, eam omnino comburendam. Quid aliud spe-
randum tibi ganeo luxuriose, qui ingrediendo
& frequentando alterius feminae domum, cor-
ruisti, oculisque grauius offendisti, cuiusq; man-
sit quo animae tuae ruinas deficas, nec non cor-
poris, honoris, opumque naufragium, si semper
ingressus in illam cotinuaueris, nec radicem ta-
lis conuersationis adtulque rescideris? Quid ere-
dere potes pecuniarum ardore, qui in illo nego-
tio inulto lapsus es, & animum te doluisti ac so-
licitate quod te Confessarius non absoluerit, quod
facere renuerit, nisi primo effectu ipso restitui-
ses; si iugi cum usurariis illis & feneratoribus
familiaritate conuerseris? Allurge de loco tibi

tantopere nocuo, & manifesto offendiculis: illo
excede cum prodigo illo, tuam ingenuitatem in
illo perditionem. Notemus cum D. Cyrillus
salubre illud Spiritus Sancti consilium: *Ranidae,
recedite, exite inde*; quod illi alteri conuenit: *Exi-
te de vrbis Babylonis & saluet unusquisque ani-
mam suam.* Vltus haeret in Babylone inquit
saluare? Cupine morari in Sodomis, & non
exturi? Liberare te a flammis aeternis habita-
re in Babylonia? Desiderasne ut anima tua libera
sit a captiuitate Satae illis inhaerens occu-
ribus, per quas in illam incidisti, vitam tran-
gens in consolabationibus, capere vilitate
& consuetudine periculosa? Graue deli-
rium. Si remedium exoptes: *Fugate de mada
Babylonis.*

Admitteat argumentum Spiritus Sancti So-
domonis, de promptum, in quo docet nos quo
studio ac diligentia fugere debeamus a peccato,
& quomodo? *Quasi a facie colubis iuge pericu-
ta, & si accesserit ad illa, insipienter te. Dum i-
leoni, dentes eius interfuerint animo hominum,
Quasi romphaba acuta, omnis iniquitas, flagitium
eius non est sanitas. Fuge a peccato: quia si in-
gras id quod tibi damno est, saluamque potest
& vitam ac facultates tollere, nihil peccato sa-
lit hoc efficacius: *Dentes leonis, dentes vni-
uersales animo hominum.* Qualiter discipulus
Leo fortissimus tenerimam ouiculam, dum in
eam ferocior irruit. Nedum occisa iacet, sed in-
super discerpta, sicque contra, ut illi ure vntus
super sit or integram. O leonator impudens qui
tibi persuades quod dum tale puellam ad tuam
attracti uoluntatem: & tu lucri futuri causa
dum tale consecro es luera inuictum, de re
vindictae flagrantissime quando erodelem ouicu-
lilli vindictam; quod, sanum, bobum & uo-
crem te gaudeas: caue, & considera, quod si
hoc in corpore ita sit, peccatum tamen hoc fac-
malitiae dentibus occiderit animam tuam, vi-
tam illi adimens gratiae: & si corpus circun-
feras vitium, animam habes mortuam extra Dei
gratiam, & omnino contra, ut nec miratum
possit opus effecere cotam Deo acceptum vel
meritorium.*

Est, inquit, romphaba bis acuta, & acie lina-
tissima: nunc etenim trocidat animam, & post-
modum corpus, & utrumque coadunat in
esta morti fiat aeternae in ignibus desolatorum.
Gladius est, qui vulnus insigit adeo incurabile,
ut tota natura coniuncta, quamuis omnis pecc-
dat potestas Angelorum & Seraphinorum, de-
lud curare nequeat, si Deus ipse sua omnipotente

na, & infinita potestate manum non adhibeat
 eius curacioni subsidiariam: *Quasi romphaa bis*
arma omnia inquit; plaga eius non est sanans.
 O malum ingens! O damnum irreparabile. Fu-
 ge peccata (sic te monet Spiritus S.) peccata. Num
 polente credidero te fugere à leone, qui ad
 tantum tibi vitam auferre potest corpora-
 len, & quod te peccato tradas leone multo-
 ferociori, quod tibi vitam depræda: ut auferat
 animam? Quod idem timeas glandij, qui potest
 violente carnem, & te peccati iniectis aciei,
 quod glandius est cor tibi plaga percuciens ab
 omnibus creaturis incurabili? Quod flammam
 ardentes ignis huius quem vides, & voracius
 te tradas tartari flammis, vt in illis tota damna-
 tus adhas æternitate? Quod paupertatem in-
 gus temporalem discurrens per nundinas, nego-
 tia, contractus & mendacia.

Viperam fugies per saxa, per ignes.
 Vt aliter cecidit, & te ipsum proprijs pro-
 mouas manibus ad æternam vitam omnium
 indignitatem, eamque tantam vt nec aque gut-
 tum in æternum sis adepturus? An tibi ratio? An
 iudicium? An intellexisti? Nec dicit Salomon:
Fuge peccatum, in singulari, sed: *Fuge peccata*:
 nam omnia tibi sunt fugienda: nec enim suffi-
 ciet vno alligere, alijs si pertinax inhaeris:
 tenent enim ad Apollolo decretum audiuius.
Qui inquit vitam legem seruauerit, offendat au-
tem in vno, factus est omnium reus.

Et quomodo fugiam ab eis? Sicut à vipera
 & serpente: *Quasi*, à facie colubri, fuge pec-
 cata: nam si accideris ad illa, suscipient te.
 Quomodo fugis à colubro? Manum iniectis fo-
 ramus vbi torret legebat vipera, serpens, aut co-
 luber, momordit te: an tibi manum relinquis?
 O quam velociter illam inde proripis: si nam-
 que cum ibidem detineris, alio rursum & alio te
 molu lincentur: vt tibi vitam tandem eripiat.
 Fuge, inquit, sicut à serpente, si namque tibi
 molu hæseris. *Suscipient te*, q. d. Interprete
 modico quodam Auctore Episcopo: *involunt*
 Serpens pugnat ouiculum sibi propius acceden-
 tem, si fugi sibi non conulat, totam spiritus suis
 inuoluet corpisque tanta vt circumplectetur ac
 mouet, vt sita immobilem, vt nec balare
 possit nec effugere querimonias.

O quam apertus declaratur illud per hoc quod
 oculis intueor quam per hoc quod verbis vale-
 mus explicare! Inchoat alter conversationem
 suam lubricam & inhonestam, momordit illum
 propria luxuria talis puellæ domum aduentem:
 hic moram trahentem quam fortiter implicat

illum serpens hic, vt vires non habet, quibus
 se liberet, nec animum quo suum deplorat, mis-
 ser calamitatem, tuncumque desolat malum: ait
 autem: vero verius Domine, vellem, stramen
 non possum: non mihi vires suppetunt quibus
 illam manu mittam, aut à conspectu eius di-
 uellam. Alius quem auaritia pupugit, & contra-
 ctum in se ioculum, quam fortiter ab illa con-
 stringitur? Vt vires animumque non habere vi-
 deatur, vt furto ablata restituat: cæset etenim,
 per hoc sibi sanguinem de corde vitamque pari-
 ter enelli.

O Petre mi charissime, palatum hoc ingres-
 sus es: momordit te semel, & bis serpens ille: &
 hic moram trahis? Secure tibi possum prædica-
 re, quod ille te constinget, & semel ac bis cir-
 cumplectetur, quo fiet, vt prioribus negationi-
 bus tertiam addas turpiorem, in te vires non
 sentiens, quibus te intum saluumque eripis: ef-
 fectus probauit oraculum: exinde namque mo-
 dico tempore ministri alij accedentes, & cir-
 cumstantes intuentes, conspiciunt & Petrum,
 illicque dicunt: Hic cum illo erat, quando ca-
 piebant eum. Petrus autem deuo animodum tur-
 bato, ait illi cognatus Maichi: non sales hoc
 insidiari: nam: *Ego te vidi in hortis cum illo.* O-
 pioabatur Petrus arma omnia quibus præcepto-
 rem suum ante ceperat, iam in se solum it ruc-
 re: vt autem periculum hoc nullo nixum fun-
 damento declinaret, solo enim timore proster-
 nebatur: *Capit anathematizare & iurare, quia*
nescio hominem istum quem dicitis. Non lat illi
 fuit simplicibus hoc asserere iuramentis, licet
 grauib & iteratis, sed insuper anathematismos
 addidit & maledictiones, q. d. faxit Deus, vt
 ignis de caelo me consumat, vt terra sinum suum
 aperiens me vicium deglutiat, Iudore me Deus
 confundat, nec hinc incolumis ercedam, si no-
 uerim quis hic homo sit, quem nec in tota vita
 mea vel semel auiderim nominari usque in præ-
 sens, dum de illo mihi loquimini. Vim hanc
 vt arbitror continet hoc verbum, quod solus
 D. Marcus, vt eiusdem Petri discipulus, ab eo
 que singulariter instructus appoluit: *Hominem*
istum quem dicitis, q. d. Est homo ille ista mihi
 nouus & incognitus, vt nec sciam talem vu-
 quam in mundo vixisse, nec vsque modo men-
 tionem de illo fieri intellexi, dum illum vos mi-
 hi nominatis. Ecce in quantam abyssum lapsus
 ille lapsus est, deorsum semper deuolutus.

V.
 Petri tri-
 na nega-
 tio.

Ioan. 19.
 26.

Marc. 34.

71.

